

каквато е земята, то трѣба и само да не е твърде мѣничко; а когато е то петстотинѣ хилѣди нѣти по-голѣмо отъ земята, то земята е за него не по-голѣма отъ едно тарулче; а ако е така, то са разбира, че то трѣба да е много джлечъ отъ земята. Сичкото това азъ лесно си посадихъ въ главата. Но изъ сичката моя наука нищо за мене не бѣше така чудно, отъ колкото това, че не слѣнцето ходи около земята, а земята около слѣнцето. Да ви кажа право, азъ никога не би са усѣтилъ самъ за това чудно нѣщо, ако да ми не помогнѣха други. За моето щастие нашиятъ ученикъ си дойде. За велик-день той си не дохожда, а дойде си презъ лѣтото. Тоя мой господаринъ са учеше вече въ друго едно по-високо училище; а въ това училище са учать и брадати хора. По 11 години са учать въ училищата умните хора! Азъ мисла, че за толкова години и най-глупавиятъ човѣкъ би станалъ умень. А има на свѣтътъ и такива люде, които и пари иматъ, и случай иматъ да станать умни и разумни, а не щать! Тие люде сѣ врагове сами на себѣ си. И така, нашиятъ ученикъ си дойде, и захвана да говори на нашите селѣне да си направать добро училище. Съ мене той по цѣлъ день сѣдеше и се ми разказваше и распитваше ма: що зная, каква мисла, и други работи; обѣща ми са даже да ма земе съ себѣ си въ градътъ. Веднашъ азъ го попитахъ: „а дека, казвамъ, са дѣва слѣнцето презъ нощъта? Дека са тѣ крие, когато захожда?“ А той ми казва, че слѣнцето нидѣ не захожда и отъ нидѣ